

אהבה עצמית

1. **ערפלי טוהר עמוד נא**
יש בהאישיות הפרטית של כל יחיד ענין איכותי יותר נשגב ונעלה ממה שיש בהכלל כולו על ידי ערך הקיבוץ שלו, והצד העליון הזה האישי הוא המאיר ומחיה את הכלל כולו. ולפי רוממות הערך של האישיות, ולפי ריבויים של האישיות גדולי הערך, הכלל מתעלה מאד מאד בערכו הכללי, והעלייה הכללית היא שיהיה לגמרי מתאים אל הגודל האישי היותר שלם.
א. אורות התורה עמוד יא
כל הלומד תורה הוא מוציא מהכח אל הפעל את מציאות חכמתה מצד נפשו, ובודאי אינו דומה האור המתחדש מצד חיבור התורה לנפש זו לאור הנולד מהתחברותה לנפש אחרת, ואם-כן הוא מגדיל התורה ממש בלמודו, וכיון שהקבי"ה רוצה שיגדיל תורה, הדרך הישר הוא שילמד האדם מצד אהבתו את האור הגדול, שרוצה השי"ת בגילוי מציאותו, שיתגדל יותר ויותר. ומכל-שכן לחדש בתורה, שהוא ודאי הגדלת התורה ממש באור כפול.
ב. שפת אמת ספר ויקרא - פרשת בחקתי - שנת [תרל"ב]
כל אדם נברא על דבר מיוחד מה שא"א לאדם אחר לתקן רק הוא.
2. **אורות הקודש / חלק ג - מוסר הקודש / עמוד יג**
הקדושה אינה נלחמת כלל נגד האהבה העצמית, הטבעה עמוק במעמקי נפש כל חי, אלא שהיא מעמידה את האדם בצורה עליונה כזאת, שכל מה שיותר יהיה אהב את עצמו, ככה יתפשט הטוב שבו על הכל, על כל הסביבה, על כל העולם, על כל ההויה.
א. שמונה קבצים / קובץ א / קטו
... ואותה האהבה בעצמה יכולה להיות ג"כ קדושה ואידיאלית, כל מה שהאדם מזכך את עצמו, מרומם את דעתו ושכלו, מכונן את תכונותיו ומעשיו לצד היותר נעלה יושר.
ב. אורות התורה ב כת
כשם שהגאווה ההולה, הריקה והאפלה... כן לעומתה השפלות הבהמית... הוסיפה ג"כ שמות, לא פחות ואולי עוד יותר מהגאווה צרתה... עלינו להיות בורחים מהתכונה של שפלות הנפש הגרוע שמאבדת את כל כשרון ונוטלת את זיו החיים ואורו... יותר מדי קטננו בעינינו, סבורים אנחנו שאין אנו כדאים לשום עיון והרחבת מחשבה בדברים נעלים ונשגבים. אבל הננו לשוב ממחשבה זאת.
ד. נועם אלימלך קדושים
ולכאורה יש להבין וכי היה הלל מתפאר עצמו כך אך נראה כוונת הדברים בעזה"י דהנה האדם הוא כלא ואין נחשב ובלתי אפשר שיאמר אדם על עצמו אני שהוא משמע דבר חשוב וממש והאדם כאין נחשב אם לא כשאדם ממשיך על עצמו קדושת הבורא ברוך הוא ומשרה שכיתו הקדושה עליו הנקראת אני כידוע אז האדם הזה נקרא בשם אני מחמת השכינה השורה עליו.
ה. אורות התשובה טו, י
- א. כששוכחים את מהות הנשמה העצמית, כשמסיחים דעה מלחשתכל בתוכיות החיים הפנימיים של עצמו, הכל נעשה מעוררב ומסופק.
ב. **והתשובה הראשית, שהיא מאירה את המחשכים מיד, היא שישב האדם אל עצמו, אל שורש נשמתו, ומיד ישוב אל, האלהים, אל נשמת כל הנשמות, וילך ויצעד הלאה מעלה מעלה בקדושה ובטהרה.**
ודבר זה נוהג בין באיש יחידי, בין בעם שלם, בין בכל האנושיות, בין בתקון כל ההויה כולה, שקלקולה בא תמיד ממה שהיא שוכחת את עצמה.
ג. ואם תאמר שהיא חפצה לשוב אל ד' ואת עצמה היא אינה מכוננת לקבץ את נדחיה, הרי היא תשובה של רמיה, שתשא ע"י זה את שם ד' לשוא.
ד. על כן רק באמת הגדולה של התשובה אל עצמו ישוב האדם והעם, העולם וכל העולמים, ההויה כולה, אל קונה, לאור באור החיים.
ה. וזהו הרז של אורו של משיח, הופעת נשמת העולם, שבהאירו ישוב העולם לשורש ההויה, ואור ד' עליו יגלה. וממקור התשובה הגדולה הזאת ישאב האדם את חיי הקודש של התשובה באמתה.
ו. ב"ב ט"ו, ב
... ויהי היום ויבאו בני האלהים להתיצב על ה' ויבא גם השטן בתוכם ויאמר ה' אל השטן מאין תבא ויען השטן וגו' אמר לפני רבשי"ע שטני בכל העולם כולו ולא מצאתי נאמן כעבדך אברהם שאמרת לו קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ואפילו הכי בשעה שלא מצא מקום לקבור את שרה [עד שקנה בד' מאות שקל כסף] לא הרהר אחר מדותיך ויאמר ה' אל השטן השמת לבך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ ...
ויהמר ה' אל השטן אי מזה תבא ויען השטן את ה' ויאמר משוט בארץ [וגו'] אמר לפני רבשי"ע שטני בכל העולם ולא מצאתי כעבדך אברהם שאמרת לו קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה כי לך אתננה ובשעה שבקש לקבור שרה לא מצא מקום לקבורה ולא הרהר אחר מדותיך ויאמר ה' אל השטן השמת לבך אל עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ וגו' ועודנו מחזיק בתומתו ...
ז. ליקוטי מוהר"ן רפב
... צריך האדם לחפש ולבקש למצא בעצמו אינה מעט טוב, כדי להחיות את עצמו, ולבוא לידי שמחה פני"ל, ועל ד"י זה שמחפש ומוצא בעצמו ענין מעט טוב על - ד"י - זה הוא יוצא באמת מכף חובתו לכף זכות ויוכל לשוב בתשובה, בבחינות "ועוד מעט ואין רשע והתבוננת על מקומו ואיננו" פני"ל, הינו כמו שצריכין לדון אחרים לכף זכות אפלו את הרשעים ולמצא בהם אינה נקודות טובות ועל - ד"י - זה מוציאין אותם באמת מכף חובתו לכף זכות, בבחינת ועוד מעט וכי' והתבוננת וכי' פני"ל, כמו כן הוא אצל האדם בעצמו, שצריך לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו אינה נקודה טובה עדין, כדי לחזק את עצמו שלא יפל לגמרי, חס ושלום, רק אדרבא ימיה את עצמו, וישמח את נפשו במעט הטוב שמוצא בעצמו, דהינו מה שזכה לעשות מימיו אינה מצוה או אינה דבר טוב, וכמו כן צריך לחפש עוד, למצא בעצמו עוד אינה דבר טוב, ואף שגם אותו הדבר הטוב הוא גם - כן מערב בפסלת הרבה, עם כל זה יוציא משם גם - כן אינה נקודה טובה: